

Учителъ Милко бѣше поразенъ отъ това що чу. Той разбра, че трѣбва да се направи още нѣщо, и то още много нѣщо, за да станатъ хората щастливи.

И се замисли. . . До тогава той не бѣше помислялъ за поминѣка на селянитѣ. Той смѣташе като ги научи да четатъ и пишатъ, тѣ ще бждатъ щастливи. . . А ето сега вижда мнозина отъ неговитѣ умни, трудолюбиви и добри селяни нѣматъ съ какво да изхранятъ децата си.

Мисли цѣла седмица той. . . Въ недѣля свика селянитѣ въ училището. Дойдоха всички. Учителъ Милко имъ каза какво го измъчва и какъ могатъ да се отърватъ отъ нѣмотията. . .

— Ще основемъ дружество, — каза той. — Ще се запишете всички членове въ него. И лѣтосъ презъ, време на вършитба всѣки ще внася въ дружеството колкото може жито. Това жито ще пазимъ въ общъ хамбаръ до пролѣтѣта. . . И тогазъ, който има нужда, ще взима отъ общото жито. . . И щего връща после въ вършитба. За всѣки взети сто килограма, ще връща само сто и десетъ килограма, . . а не двойно и тройно. . .

Така сами ще си помогнете. И нѣма да ходите по чужди села, да се молите тамъ. „Помогни си самъ, за да ти помогне и Господъ!“ — Завърши учителътъ.

Селянитѣ останаха съ зяпнали уста отъ учудване. Та това било толкова лесно, а тѣ до сега да не се сѣятъ!

На следната недѣля учителъ Милко ги пакъ събра и имъ прочете устава на новото дружество „Зора“. Тогава още нѣмаше думата кооперация. Следъ две години дружеството прекръстиха на кооперация.

И тая кооперация спаси село Бѣлица, спаси селянитѣ му. Кооперацията почна да расте. Селянитѣ разбраха, че въ нея е тѣхното спасение и само чрезъ нея продаваха всичко каквото изкарваха: жито, вълна, масло, яйца, сѣно, дърва, овци, кокошки, прасета, свине и всичко друго. Чрезъ кооперацията и купуваха всичко, каквото имъ потрѣбваше.

Учителъ Милко тържествуваше. Петъ години какъ бѣше учителъ въ Бѣлица, а всички въ селото и малки, и голѣми, знаеха да четатъ и пишатъ. И въ тия петъ години селото се преобрази. Кооперацията цвѣтѣше. Направиха кооперативенъ магазинъ, кооперативна мандра.